

[Annette Just]

– fortsat garanti for frie overenskomstforhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter.

Herefter går Folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 25).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Erhard Jakobsen (CD):

Det emne, vi har til debat i dag, er jo noget, man normalt bruger en time på at redegøre for forskellige steder, så det er klart, at med den taletid, vi har nu, kan det kun blive til stillingstagen til nogle få ting.

Jeg vil fortsætte dér, hvor jeg begyndte før, nu med særligt henblik på fru Annette Just, og jeg vil gerne her inddrage statsministeren, for statsministeren fremhævede, og det gjorde udenrigsministeren også, netop dette: det betydningsfulde i, at subsidiaritetsprincippet bestemmelser nu kommer i Romtraktaten.

I min gruppe, Den Kristelig-Demokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, har man stærkt fremhævet, at det faktisk betyder, at et land ved EF-Domstolen kan få kendt ugyldigt, hvad EF gør. Hvis EF foretager noget, som ikke er nødvendigt – sådan har jeg forstået at det er – kan det enkelte land anlægge sag ved EF-Domstolen.

Jeg vil gerne bede om, at det – hvis ikke det kan ske her i dag, så i hvert fald i Markedsudvalget – kommer til at stå helt klart for udvalgsmedlemmerne og derefter også for andre, at den ting er meget, meget vigtig i diskussionen om, hvor meget EF kan tillade sig, og hvor meget landene kan tillade sig. Jeg var selv forbavset over den udlægning, man gav det i min gruppe, hvor man har studeret de ting meget, meget nøje.

Dernæst vil jeg tage udgangspunkt i noget, som udenrigsministeren sagde ikke i dag, men i aftes i et interview med CNN. Da interviewereren spurgte, om det nu var af betydning, det, der var sket, sagde udenrigsministeren: Jamen vi kommer ikke og siger, at nu sker der noget helt afgørende. Men vi noterer os bare, at vi tager skridt i den rigtige retning. Jeg vil netop komplimentere for det udtryk, for det er det, der sker.

Man har i alt for høj grad fra mange forskellige sider pisket det op, som om den og den dato og den og den dato og det og det år skete der noget epokegørende nyt. Det er ikke rigtigt. Der sker ikke noget epokegørende nyt; der sker bare det, at vi tager det ene lille skridt efter det andet i en retning, som jeg tror de fleste om ikke anerkender i dag så vil anerkende efterhånden.

Og dermed kommer jeg over til det ømme punkt med fælles mønt. Det er gjort til det store problem i Danmark, hvor man har fået 80 pct. af befolkningen til ved en meningsmåling at tale imod, selv om man slet ikke ved, hvad det drejer sig om endnu. Og der er 70 pct., der er gået imod en politisk union, som der slet ikke er tale om i det, vi står med. Så det er også meget, meget nyttigt at vide.

Men tilbage til dette med den fælles mønt. Det er slet ikke så vigtigt, det med, at vi har fælles mønt. Det har vi for øvrigt allerede. Masser af mennesker går ikke mere rundt med mønter, når de tager til udlandet. De kommer med et kort og betaler ved hjælp af det. Forskellen er bare, at hvis de havde ecu, så kostede det ikke noget at veksle. Men her skal de altså veksle, og det koster dyrt at have de betalingskort, efter hvad jeg har hørt. Jeg drømmer ikke om at bruge dem.

Det er altså forskellen. Jeg tør godt spå, at når vi får den – jeg siger ikke hvis, men når vi får den – folkeafstemning til sin tid, så vil der stå et folkekrav bagved. Folk i Europa vil nægte at betale 50 mia. kr. i vekslingsgebyr. Jeg har forstået, at det er det tal, man regner med at Europas befolkning betaler i dag. Det vil blive et folkekrav. Det er ikke noget, EF presser ned over hovedet på folk, det er noget, folk selv forlanger.

Men EF kan i og for sig være ligeglad. For EF-institutionen, for skridtet frem, er det afgørende, at valutaerne bliver bundet til hinanden, så en dansk erhvervsdrivende ved nøjagtigt, at når han laver en kontrakt, er det ligegyldigt, hvilken mønt han har lavet den i, for det kan ikke ændre sig.

Det er vi allerede begyndt på. Det er jo også kun, som udenrigsministeren sagde det til CNN, et skridt i en retning, vi er begyndt på for længst. Det startede med samarbejdet i det, der hed »slangen«, hvor man forpligtede sig til at fastlægge valutakurser i fællesskab. Det er